

δὰ τὴ Χρουνανγή, πού, ἅμα εἵμαστε ἐμεῖς, καὶ τί δὲ λέει τὸ βρωμόστομό τ'ζη! Μῆλ. Εὐτάς με καὶ δαιμονίονμαι (μὲ κάμνει καὶ παραφέρομαι) Χαλδ. Ξάν τ' ἀδελφῶ ἄμιον ντὸ εἶδαν τὸν Δεκατριὸν ντὸ ἔρθεν καὶ 'κ' ἔπαθεν κακόν, ἐδαιμονίγαν κ' ἐθέλεσαν ξάν νὰ χάν'ν ἄτον (πάλιν τ' ἀδελφία, ὅταν εἶδαν τὸν Δεκατριὸν ὅτι ἦλθε καὶ δὲν ἔπαθε κακόν, ἐδαιμονίσθησαν καὶ ἠθέλησαν καὶ πάλιν νὰ τὸν καταστρέψουν) αὐτόθ. "Όταν τὸν εἶδα σὲ τούτῃ τὴν κατάστασι, δαιμονίστηκα Σινασσ. 'Εδαιμονίστε νὰ φύτση, ὃ' χωρεῖ νι ὁ τόπο (ἐδαιμονίστηκε νὰ φύγῃ, δὲν τὸν χωρεῖ ὁ τόπος) Τσακων. "Αμα τ' ἄκουσε ὁ 'Οβραῖος, δαιμονίστηκε Βιθυν. Δὲ βοροῦ νὰ δού λέπου νὰ κἀν' τὸν αἰο, διμουνίζουμι Εὐβ. ("Ακρ.) 'Εδαιμονίστηκε βορόρα - βορόρα με τὴν ἀγλυκοσάλα (= αὐτὴ πού εἶθε νὰ μὴ γλυκάνῃ ποτὲ τὸ σάλιο τῆς, νὰ εἶναι διαρκῶς λυπημένη) Πελοπν. (Γαργαλ.) Δαιμονίζομαι τὰ μικρὰ μαζί μου (λόγω ὑπερβολικῆς ἀγάπης) 'Ιος. Τὰ εἶχα γραμμένα πρῶτα γαλλικά καὶ δαιμονίστηκε νὰ τὰ μεταφράσω Γ. Ψυχάρ., Στόν 'Ισκιο, 6. Σὰ μᾶς εἶδε ὁ καπετάνιος νὰ τὸν ἀνεβάξουμε πάλε 'ς τὸ καῖκι, δαιμονίστηκε Κ. Παρρορ., Στὸ ἄλμπουρ., 174. 'Η νοτιὰ εἶχε δαιμονιστῇ, τὸ σπῖτι κου-νιότανε συθέμελο Π. Νιρβάν., Συναξάρ., 31. || Φρ. Δαιμονίζομαι ἀπὸ τὸ κακό μου (ἐξάπτομαι ἐξ ὀργῆς) πολλὰ. || Παροιμ.

'Αλέθει, δαιμονίζεται κι ἀλεύρι δὲν 'ποτάσσει (ποτάσσει = ἀποκτᾷ ἐπὶ τῶν μοχθούντων ἐπὶ ματαίῳ) Αἰ-γιν. 'Η σημ. ἤδη 'Ελληνιστ. πβ. 'Ησύχ. «παρεφέρετο ἐδαιμονίζετο». 3) Σοφίζομαι, μηχανῶμαι Ζάκ. 4) Ὑποπτέω Καππ. (Σινασσ.) 5) 'Επιδιώκω μετὰ μανίας νὰ ἐπι-τύχω τι Λεξ. Δημητρ.: Δαιμονίστηκε νὰ διοριστῇ.

Γ) Μετοχ. 1) 'Ο πονηρός, ὁ ἀναίσχυτος καὶ ἐπίμονος Θράκ. ('Αδριανούπ.) Πόντ. 2) Οὐδ. οὐς., τὸ δαιμόνιον Ν. Πολίτ., Παραδ. 2, 1220. 3) Μεταφ., ὁ λίαν εὐφυῆς καὶ ἱκανός, ὁ δαιμόνιος, σύνθηθ.: Δαιμονισμένος ἄνθρωπος, δαιμονισμένο μυαλό σύνθηθ. || *Ἀσμ.

Κανεῖς δὲν τὸν κατάλαβι ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τ'ς, κ' ἔνα μ'κρὸ κλιφτόπ'λον, μ'κρὸ διμουνισμένον, ἐκεῖνου τοῦ κατάλαβι, 'ς τὴ συντροφιὰ τ' λέει Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. δι α β ο λ ε μ έ ν ο ς, τ ε τ ρ α π έ ρ α τ ο ς. 4) Μεταφ., ὁ ἀνήσυχος Κρήτ. (Μεραμβ.) κ.ά.: Νὰ σὲ πιάσω θέλω γώ, δαιμονισμένο, καὶ δὰ σὲ σάσω (δὰ = θά). Μεραμβ.

δαιμονικός ἐπίθ. λόγ. πολλὰ. διμουνικός "Ηπ. ('Αρ-τοπ.) διμουνικός Στερελλ. (Φθιώτ.) διμουνικός πολλὰ. βορ. ιδιωμ. Θηλ. δαιμονιστὴ Πελοπν. (Ξεχώρ.) διμουνική "Ηπ. ('Αρτοπ.) διμουνική Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) δαιμονικὸν τό, Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) δαιμονικὸ σύνθηθ. καὶ Καππ. (Γούρτον.) διμουνικό Εὐβ. (Ψαχν.) Θράκ. (Μάδυτ.) διμουνικό "Ηπ. ('Αρτοπ.) διμουνικό Θεσσ. (Γερακάρ.) Μάκεδ. (Δαμασκ. Κοζ. Σταυρ. κ.ά.) διμουνικό πολλὰ. βορ. ιδιωμ. δαιμονικό Καππ. ('Αραβάν.) διμουνικό Καππ. ('Αραβάν.)

Τὸ 'Ελληνιστ. ἐπίθ. δ α ι μ ο ν ι κ ό ς.

Α) 'Επιθετικ. 1) 'Ο ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δαί-μονα, ὁ προερχόμενος ἐκ δαίμονος πολλὰ. "Ητανε δαιμο-νικὸ συνέργειο Πελοπν. (Κορινθ.) Δὲν μπαίν'νι μέσ' 'ς τοῦ μύλου οἱ λιχωῖν'ς, γιατί' ἱκεῖ ἐνι διμουνική συνιργία Στερελλ. (Αἰτωλ.) Δαιμονικὸ συνέδριο (συνάθροισις πονηρῶν πνευ-μάτων) Κρήτ. — Ν. Πολίτ., Μελέτ. 2, 467. "Οδὰς βαρέση ἡ

μουλαρόμυγα τὰ ζά, τότενες τὰ πιάνει μία δαιμονιστὴ μά-νητα Πελοπν. (Ξεχώρ.) Διμουνικὲς δ' λυεῖς εἰν' πολλὰς, τοῦ μανόγαλον νὰ 'ποῦμι "Ηπ. ('Αρτοπ.) Αὐτὰ εἶνι διμουνικά πράματα Στερελλ. (Φθιώτ.) Τὰ πιὸ πολλὰ δαιμονικά φου-σᾶτα συνάγονται 'ς τὴν τάπηα τὴ μεγάλη Γ. 'Επαχτίτ. εἰς Προπύλ. 1 (1900), 250 Δαιμονικὴ συνέργεια Λεξ. Βλαστ., 489 || Αἰνιγμ.

Στραοπίστελ-λη ἡ μάνα | καὶ γλυκοταριά ἡ κόρη
καὶ δαιμονικὸ τ' ἀγγόνι

(στραοπίστελ-λη = στραβοπόδαρη ἡ ἄμπελος, ἡ σταφυλή, ὁ οἶνος) Νίσυρ. Τὸ αἰνιγμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰ. || *Ἀσμ.

Βρίσκει τοῖ πόρτες σφαλιστὲς καὶ τὰ κλειδιά παρμένα
τὴ σκύλλα τὴ δαιμονικὰ 'ς τὴν ἄλυσή δεμένη
Βιθυν.

'Η σημ. ἤδη Βυζαντ. Συνών. δι α β ο λ ι κ ό ς, σ α - τ α ν ι κ ό ς. 2) Συνεκδ., ὁ ἔξαλλος, ὁ δαιμόνιος Γ. 'Ε-παχτίτ. εἰς Προπύλ. 1 (1900), 146.—Λεξ. Δημητρ. 'Εμπρός στὴν ὁρμή του τὴ δαιμονικὴ τρέμει ὁλόσωμο τὸ σκαφίδι Γ. 'Επαχτίτ., ἐνθ' ἄν.

Β). Τὸ οὐδ. ὡς οὐς. 1) Τὸ πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ξω-τικό, τὸ δαιμόνιον σύνθηθ. καὶ Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον) Πόντ. (Τραπ.): Δὲν ξέρουν τί σοὶ ἀνθρώπ' εἶνι κα-μπόσ' κὶ λέπ'νι διμουν'κὰ τ' νύχτα Εὐβ. ("Ακρ.) Τὸν πῆραν τὰ διμουν'κὰ κὶ τοὺν σήκουσαν Εὐβ. (Ψαχν.) 'Εφάν-θεν 'ς σ' ὁρμάτ' τ' ἔναν δαιμονικὸν Τραπ. Σὲ οὐλ-λες τίς γέν-νες ρεκαζομάναγε 'πὸ τὸ κακό πού τῆς κάμνανε τὰμ μαῦρα δαιμονικά (ρεκαζομάναγε = ἐκραύγαζε) Εὐβ. (Κουρ.) 'Εφκασι 'ς τὰ διμουν'κὰ τραπέζ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σὶ πολλὰς σπ'λὲς βρίσκουντι διμουν'κὰ Εὐβ. (Στρόπον.) Δὲν εἶναι οἱ νεράιδες μόνο· καὶ ἄλλα ξωτικά καὶ δαιμονικά πειράζουν νύχτα μέρα τοὺς ἀνθρώπους Πελοπν. (Οἶν.) 'Εχει δαιμονικά (δαιμονίζεται) Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν.) 'Εκαθήτανε σὲ βαρὺ τόπο. 'Εκεῖα πααινοερχόδισα τὰ δαιμονικά Κύθηρ. Τὰ διμουνικά εἰν' καθόσ' πού τὰ μαζών'ν "Ηπ. ('Αρτοπ.) 'Υπάρχουνε δαιμονικά, μακρέα τσ' ἀλλάργα νὰ πᾶνε 'πὸ τὸ σπῖτι μου! Εὐβ. (Βρύς.) || *Ἀσμ.

'Ιησοῦς Χριστὸς νικᾷ | οὐλα τὰ δαιμονικά
(ἐξ ἐπ'ωδ.) Θράκ.

'Ιησοῦς Χριστὸς νικᾷ | τσ' ἡ μιγάλ' Παναγιά,
νὰ ξουρτσίξ' τὰ κακὰ | τσ' οὐλα τὰ διμουν'κὰ
(ἐξ ἐπ'ωδ.) Σκυρ.

Τρία 'διρφάκια γκαρδιακά πονλύ 'σαν 'γαπημένα,
μὰ σέφ'κι τοῦ διμουνικό γιὰ νὰ τὰ ξιχουρίθ'
(σέφ'κι = ἐπενέβη, εἰσῆλθε) Μάκεδ. (Κοζ.)

"Ηταν δυὸ ἀδέρφια γκαρδιακά, δυὸ ἀδέρφια 'γαπημένα
κὶ βάλλθ'κιν τοῦ διμουνικό γιὰ νὰ τὰ ξιχουρίθ'
Μάκεδ. (Δαμασκ.) Συνών. ἀ έ ρ ι 4, ἀ έ ρ ι κ ό 3. β) 'Η νό-σος ἐπιληψία, ὁ σεληνισμὸς Εὐβ. ("Ακρ.) Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν.): Τοῦ βράζ' τοῦ διμουν'κό, ὅξ' ἀπουδῶ κὶ μακριὰ "Ακρ.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαιμον'κὴ "Ηπ. (Κό-νιτσ.)

δαιμόνιο τό, δαιμόνιον Πόντ. ('Αμισ. 'Ιμερ. Κερασ. Χαλδ. κ.ά.) δαιμόνιο σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) διμόνιον σύνθηθ. βορ. ιδιωμ. δαιμόνι Πελοπν. (Γαργαλ. Τριφυλ.) δαιμόνι 'Απουλ. (Καλημ. Καστριν. Στερνάτ. Τσολλίν.) Πληθ. δαίμονα Θράκ. (Φανάρ.)

